Сіро в небі, згасли зорі,
Глухо стогнуть чайки в морі,
Хвиля груди підійма.

Промінь боязко прогляне,
І надія-квітка в’яне,
Розпач душу обійма.

І встають палкі питання:
Коли скінчаться страждання,
Повернеться серцю міч?

Розійдуться чорні хмари,
Розіллються сонця чари
І порветься глупа ніч?

Та мовчить природа-мати,
Більше ж ні в кого спитати,
Я самотній, я один.

Лиш навкруг безкрає море:
З кимсь таємно гра-говоре,
Вириваючись з глибин.

Я підслухав тую мову —
Грізну, горду і чудову —
Про невпинну боротьбу.

Про щасливу перемогу,
Чорних сил сумну тривогу,
Божевільство і ганьбу.